

Omfang, har bewirket, at vi have anset det for rigtig, at Domstolene fik det i sin Magt at ramme Vedkommende og paa samme Tid skaffe den Forurettede en Erstatning, hvis Omfang og hvis Aarsag er temmelig vanskelig at beregne, skaffe ham en Erstatning gjennem Domstolenes Kjendelse saaledes, at den Erstatning, som udrædes, tillige fik Karakteren af en Bøde for den, der havde søgt at krænke en Andens velerhvervede Ret. Dette har, som sagt, motiveret, at vi have foreslaaet at optage denne Bestemmelse fra den tydske Lovgivning, hvilket jo forøvrigt ikke — som den ærede Ordfører bemærkede — er et særegent Forslag, hvad denne Bestemmelse angaar, idet jo den tydske Lov, som ganske naturligt er, i det Hele taget er brugt som Forbillede paa dette Omraade, hvor vi jo hidtil have savnet Lovgivning. Man har kun haat engelske, amerikanske og tydske Love at holde sig til, idet, saavidt jeg veed, de øvrige Stater endnu ikke have faaet nogen Lov paa dette nye Omraade. Naar den høitærede Minister og det ærede Medlem for Viborg siger, at det er underligt at begrænse Stadeserstatningen til 2,000 Kr., hvilket man jo gjør, idet man siger, at den Tilslagsbøde, der kan idømmes, ikke maa overstige 2,000 Kr., saa er dette jo slet ikke korrekt, thi man maa jo erindre — hvad forøvrigt ogsaa den høitærede Minister og det nævnte ærede Medlem gjorde opmærksom paa — at, dersom Vedkommende vil vælge at gaa til de sædvanlige Domstole og der lade Stadeserstatningsspørgsmaalet behandle efter de sædvanlige Regler, saa kommer ikke denne Lov, men derimod de almindelige Erstatningsregler til Anvendelse, og det er jo i sin Orden, at dette sker, naar Betingelsen for at anvende Stadeserstatningsprincippet er tilstede, nemlig den, at man kan bevise, baade at der er sket Skade, og hvorfra Skaden hidrører. Den Bestemmelse, som vi have foreslaaet, er kun en alternativ Bestemmelse, idet det staar i Vedkommendes Magt enten at benytte den eller at benytte de sædvanlige Regler og gaa til de sædvanlige Domstole for at faae ikjendt større Stadeserstatning. Det ærede Medlem fra Viborg udtalte sin Enighed med os i den Hovedgrundsaag, at man ikke ved særlige Love bør søge at gjøre Forandring i den almindelige Straffelov; men han paastod paa den anden Side, at vi i vort Forslag ikke holdt dette Princip oppe, idet vi ligesom Ministeriet foreslog en Forandring i Straffelovens § 278, hvis Bøde jo aabenbart er altfor lille, nemlig kun 200 Kr. Dertil vil jeg dog svare, at vi i vort Forslag i alt Fald opretholde Hovedbestemmelsen og kun betragte dette som en Tilslagsbestemmelse, der kan tilføies. Jeg skal forøvrigt for min Part gjerne erkjende, at jeg vilde foretrække, at vi, hvoengang vi kom til at fastslutte Straffebestemmelser i særlige Love — f. Ex. i Loven om Levnetsmidler og flere andre Love — tillige indbragte et Lovforslag om Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov, for

at den Kodifikation, som vi have opnaaet, derigjennem kunde bevares; det er jo forresten Noget, som ikke vilde være et uoverkommeligt Arbejde; og det er vel heller ikke umuligt, at man ogsaa vil komme dertil. Dette berører jo imidlertid ikke denne Sag, men det er blot en Bemærkning, som jeg har villet gjøre i Parenthes. — Det andet brændende Spørgsmaal i denne Sag, og paa hvilket den høitærede Minister syntes at lægge endnu mere Vægt end paa det Spørgsmaal, som jeg nys behandlede, nemlig Spørgsmaalet om Straffen, er Spørgsmaalet om Registrators Bemyndigelse til at negte Optagelse i Varemærkeregisteret paa Grund af, at det Varemærke, som anmeldes, tidligere var blevet anmeldt af en Anden. Vort Forslag herom indeholdes i Vædringsforslaget under Nr. 8 til § 6. Jeg tror ikke, at den høitærede Minister og det ærede Medlem fra Viborg, som delte hans Anskuelse, have Ret i deres Betragtning, naar de sige, at vort Forslag dels vilde afstedkomme Uordener, Vanstieligheder og megen Uleilighed for de Paagjældende samt mange Retstrætter, og dels vilde være stridende imod vor almindelige Retsopfattelse. Jeg tror, at lige det Mødsatte er Tilfældet. Naar de Herrer ret vilde tage denne Sag i Diefsyn, saa vilde de se, at den Opfattelse, hvorefter Registratør skal holde den nye Anmelder borte fra Varemærkeregisteret, er den, som logisk og juridisk stemmer med vor almindelige Retsopfattelse. Forholdet er jo nemlig dette, at den, som har faaet indregistreret et Varemærke, er i Besiddelse deraf, og for ham er der etableret en vis faktisk og retslig Tilstand, som fortjener Beskyttelse. Enhver, som vil bryde ind i dette Forhold og søge at bemægtige sig dette Varemærke, maa holdes borte, idet han er en Fredsforstyrrer, som gjør Indgrib i den bestaaende faktiske Retsstilstand. Dette er jo netop i god Overensstemmelse med vore Retsbegreber, f. Ex. om Besiddelsens Betydning. Den, der har et retlig indtegnat Varemærke, har etableret en faktisk Besiddelsestilstand, og vor Lovgivning holder netop sin Haand over Besidderen og beskytter ham mod Enhver, der vil bryde ind i hans Besiddelse, og hvad der er Hovedsagen: Den, som har Besiddelsen, kan forholde sig ganske rolig og lade den, som mener, at hans Besiddelse er uretlig, komme og sag søge ham. Dette, at skulle anlægge Sagsmaal ved Domstolene, er en stor Byrde, og den bør man efter min Mening retslig befri den Mand for, som er i Besiddelse af en faktisk og lov hjemlet Tilstand. Dertil kommer endnu, at Registratør vil jo være den mest Sagkyndige med Hensyn til alle disse Forhold. Naar altsaa Registratør siger til en Mand, der kommer med et Varemærke: Nei, det kan ikke blive indtegnat, der er allerede et af samme Slags, saa er der overveiende Sandsynlighed for, at Registratør har Ret i denne sin Opfattelse, og det er derfor ganske naturligt,